

Проаналізувавши, вищесказане, можна зробити висновок, що, дійсно, проблема щодо відшкодування шкоди за перенесення або скасування авіарейсів в Україні існує. Дана ситуація має декілька успішних вирішень, до них належать: вимагання грошової компенсації авіаперевізника; зміна маршруту поїздки й відправлення при першій можливості; розміщення в готелі та надання трансферу. Також для ефективного захисту порушених авіаперевізниками прав пасажирів ви можете звернутися за наданням правової допомоги та здійсненням за дорученням представництва ваших інтересів в судах, державних та інших органах до фахівців юридичних компаній.

Література

1. Повітряний кодекс України: Закон України від 04.11.2018 р. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 48-49. Ст. 536.
2. Про затвердження Авіаційних правил України «Правила повітряних перевезень та обслуговування пасажирів і багажу»: наказ від 26.11.2018 р. № 1239.
3. Проблеми в аеропортах: як домогтися компенсації збитку і що потрібно знати про це. URL: <https://ukr.segodnya.ua/economics/transport/problems-in-airports-how-to-get-compensation-for-losses-and-what-you-need-to-know-about-it-1153898.html> (дата звернення 04.09.2019 р.).

УДК 347.9 (043.2)

Абрамян М.В., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Падун Р.В., к.ю.н.

ДОКАЗИ ТА ЗАСОБИ ДОКАЗУВАННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Судове доказування становить собою врегульовану нормами цивільного процесуального права розумову й процесуальну діяльність суб'єктів доказування, яка спрямована на встановлення фактів (обставин), що мають значення для справи, і яка складається із збирання, подання, дослідження (перевірки) та оцінки судових доказів. Розумова діяльність є внутрішнім аспектом судового доказування, що здійснюється в межах процесуальної форми, а процесуальна – його зовнішнім аспектом, що регламентується процесуальними нормами, які регулюють увесь процес доказової діяльності.

Відповідно до ч. 1 ст. 57 ЦПК України, доказами є будь-які фактичні дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин, що обґрунтовують вимоги і заперечення сторін, та інших обставин, що мають значення для вирішення справи. Під «обставинами» слід розуміти саме фактичний склад і не вкладати у зміст поняття загальнопоширене розуміння «обставин» як подробиць, особливостей, відносин, умов виникнення та розвитку подій, діяння, буття, оскільки воно не має конкретно визначеного змісту.

Судове доказування здійснюється у 4 етапи: 1) визначення предмету доказування; 2) збирання та подання доказів; 3) дослідження доказів учасниками цивільного процесу; 4) оцінка доказів.

Предметом доказування є факти, які обґрунтовують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше юридичне значення для вирішення справи (причини пропуску позовної давності тощо) і підлягають установленню при ухваленні рішення. Головною ознакою фактів, що включаються до предмету доказування є їх значення для вирішення відповідного спору. Суд не бере до розгляду докази, які не стосуються предмета доказування.

Процесуальною формою доказів є засоби доказування, що надали можливість певним, встановленим законом чином залучити в судовий процес і довести до відома суду відповідні докази. У цивільному процесі засобами доказування є: - пояснення сторін, третіх осіб, їхніх представників, допитаних як свідків; - показання свідків; - письмові докази; - речові докази, зокрема звукозаписи і відеозаписи; - висновки експертів. Цей вичерпний перелік засобів доказування (5 видів джерел) наданий у ч. 2 ст. 57 ЦПК України. Пояснення сторін, третіх осіб, їхніх представників, допитаних як свідків полягають у повідомленні ними про факти, які цікавлять суд і лежать в основі вимог або заперечень. Пояснення сторін, третіх осіб або їх представників поділяються на 2 види: - твердження; - визнання. Твердження – це пояснення сторони або третьої особи, в якому містяться відомості про факти, що покладені в основу вимог або заперечень і які підлягають встановленню в суді. Визнання – це пояснення сторони в якому вона погоджується з фактом, на якому інша сторона обґрунтовує свої вимоги або заперечення. Причому, визнання факту слід відрізняти від визнання позову. Перше – це показання сторони про наявність або відсутність сприйнятого нею факту. Останнє ж дає право суду ліквідувати спір.

Класифікація доказів має не лише теоретичне, а й практичне значення, адже дозволяє правильно здійснити процес їх збирання,

дослідження та оцінки, а також визначити їх місце в системі доказів по конкретній справі.

Особистими є докази, що походять від конкретно визначеної особи (людини), наприклад, від свідків, третіх осіб тощо. Речовими (предметними) є докази, що пов'язані з об'єктами матеріального світу, речами, які виступають носіями інформації – письмові та речові докази. Змішаними є докази, що поєднують в собі ознаки попередніх двох груп. Наприклад, висновок експерта, диск з аудіозаписом тощо. За способом формування докази поділяються на первинні та похідні. Первинні докази – це докази, що формуються безпосередньо під впливом подій (першоджерело), які встановлюються та перевіряються у судовому засіданні. Похідні докази – це докази, що відтворюють зміст іншого доказу, тобто несуть в собі інформацію, що зафіксована в них не внаслідок самих обставин, а внаслідок перенесення даних з іншого джерела. В залежності від зв'язку доказів із обставинами, що підлягають доказуванню (предметом доказування), докази поділяються на прямі та непрямі. Прямі докази – це докази, які однозначно вказують на наявність чи відсутність певних фактичних обставин приватноправового спору. Непрямі докази – це докази, які дозволяють зробити припущення про наявність чи відсутність певної обставини. Основні докази – це докази, що підтверджують наявність чи відсутність певної обставини, що має значення для правильного вирішення справи. Протилежні докази – це докази, що спростовують основний доказ.

Таким чином, інститут доказів в цивільному процесуальному праві є достатньо значимим, норми, що увійшли до нього є чисельними, але й таким, що потребують постійного вдосконалення. Саме завдяки належному збиранню та оцінці доказів по справі можливо забезпечити право кожній людині на справедливе та неупереджене рішення суду.

Література

1. Цивільний процес України: підручник / за ред. Ю.С. Червоного. Київ. Істина, 2007. С. 236.
2. Штефан М.Й. Цивільне процесуальне право України. Київ. Концерн «Видавничий дім «Ін Юре», 2005. С. 274-275
3. Про застосування норм цивільного процесуального законодавства при розгляді справ у суді першої інстанції: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 12 червня 2009 р. № 2. URL://<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-09>.